

UZASADNIENIE

Skazany A. P. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie orzeczonych wobec niego kar pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji (k. 2-4v).

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił, co następuje:

A. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 28 września 2000 roku** w sprawie o sygn. akt **II K 106/00** za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu **12 lutego 2000 roku** na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby, na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono zaś mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 06 lipca 2000 roku do 26 lipca 2000 roku oraz od 06 marca 2000 roku do 07 marca 2000 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie z dnia 06 listopada 2002 roku, sygn. Akt IV Ko 626/02, zarządzono wykonanie powyższej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 01 lipca 2004 roku do 14 grudnia 2005 roku. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 13 grudnia 2005 roku, sygn. Akt II 1 Wz 854/05, został warunkowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

2. **Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 20 maja 2005 roku** w sprawie o sygn. akt **V K 1731/04** za czyn z art. 229 § 1 i 3 k.k., popełniony w dniu **01 lipca 2004 roku** na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 291 § 1 k.k., popełniony w dniu **01 lipca 2004 roku** na karę 1 roku pozbawienia wolności, skazanemu wymierzono ponadto karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda oraz karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 14 stycznia 2011 roku, sygn. akt IV Ko 1683/10, orzeczono wobec skazanego zastępczą karę 20 dni pozbawienia wolności za nieuiszczoną karę grzywny. Karę pozbawienia wolności wykonywał on w okresach od 19 kwietnia 2007 roku do 19 października 2009 roku oraz od 18 marca 2011 roku do 07 kwietnia 2011 roku.

3. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 10 listopada 2010 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1385/07** za czyn z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu **18 kwietnia 2007 roku** na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 19 kwietnia 2007 roku do 07 czerwca 2007 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2014 roku, sygn. akt V Ko 4940/13, zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 19 kwietnia 2007 roku do 10 grudnia 2007 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 08 października 2014 roku, sygn. akt V Ko 4700/14, stwierdzono, że na poczet przedmiotowej kary pozbawienia wolności nie podlega zaliczeniu okres od 19 kwietnia 2007 roku do 10 grudnia 2007. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 02 lutego 2015 roku, sygn. akt V Ko 6824/14 zarządzono wobec skazanego wykonanie prac społecznie użytecznych w wymiarze 10 miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie w zamian za pozostałą do wykonania karę grzywny.

4. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 05 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 1076/10** za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie **od 15 lutego 2010 roku do 12 sierpnia 2010 roku** na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 14 sierpnia 2010 roku do 05 kwietnia 2011 roku. Postanowieniem

Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 21 września 2012 roku sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w tym wyroku w ten sposób, że zastąpiono błędny okres zaliczenia tymczasowego aresztowania w sprawie prawidłowym, tj. od 12 sierpnia 2010 roku do 18 marca 2011 roku. Karę pozbawienia wolności wykonano w okresie od 19 sierpnia 2012 roku do 13 września 2014 roku.

5. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 2 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III K 201/11** za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu **22 grudnia 2008 roku** na karę 1 roku pozbawienia wolności. Odbywanie tej kary skazany rozpoczął 13 września 2014 roku i odbywał ją w chwili wydania wyroku łącznego.

6. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 02 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1075/10** za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie **od 06 lutego 2007 roku do 10 kwietnia 2007 roku** na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 17 i 18 maja 2010 roku.

7. **Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 11 stycznia 2013 roku** w sprawie o sygn. akt **IV K 1199/12** za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu **19 sierpnia 2012 roku** na karę 5 lat pozbawienia wolności, który to wyrok został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 07 czerwca 2013 roku, sygn. Akt IX Ka 358/13, w ten sposób, że karę pozbawienia wolności obniżono do lat 3.

8. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 17 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 126/14** za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie **od 09 czerwca 2010 roku do 28 czerwca 2010 roku** na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu **10 czerwca 2010 roku** na karę 1 roku pozbawienia wolności. Skazanemu wymierzono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 28 czerwca 2010 roku do 30 czerwca 2010 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej orzeczeń, akt spraw o sygn. II K 106/00, V K 1731/04, IV K 1385/07, VIII K 1076/10, III K 201/11, IV K 1075/10, IV K 1199/12 oraz III K 126/14, a także aktualnej karty karnej skazanego (k. 38-40) i opinii o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach (k. 21-34), które Sąd ocenił jako pełnowartościowy materiał dowodowy. Zostały one bowiem sporządzone w zgodny z prawem sposób, przez uprawnione do tego organy i podczas wykonywania przez nie obowiązków służbowych. Nie budzą one wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności. Ich treść nie była też przez strony kwestionowana i nie wystąpiły żadne okoliczności mogące podważać zaufanie do ich prawdziwości i rzetelności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyrok łączny to instytucja karnoprocesowa, której zadaniem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej wobec osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 569 § 1 k.p.k.). Kryteria łączenia kar i środków karnych określone zostały w rozdziale IX Kodeksu karnego. Przepisy te na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) uległy z dniem 01 lipca 2015 roku nowelizacji, jednakże zgodnie z zawartym w tej ustawie przepisem przejściowym - art. 19 ust. 1 w niniejszej sprawie Sąd zastosował przedmiotowe przepisy w brzmieniu sprzed przedmiotowej nowelizacji. Są one ponadto dla skazanego względniejsze, gdyż pozwalają na łączenie także kar już wykonanych.

W myśl art. 85 k.k. połączeniu podlegają kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu wymierzone za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Orzekając karę łączną, Sąd może ją zatem kształtować na zasadzie absorpcji (orzeczenie kary w wymiarze najwyższej z wymierzonych kar), na zasadzie kumulacji (zsumowanie wszystkich kar jednostkowych podlegających łączeniu) lub na zasadzie asperacji, która pozwala wymierzyć karę łączną w granicach wyznaczonych z jednej strony przez absorpcję, a z drugiej strony przez kumulację.

Wydając orzeczenie w niniejszej sprawie, Sąd kierował się wytycznymi zawartymi w mającej moc zasady prawnej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13, zgodnie z którymi zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw”. Wskazana uchwała odrzuca zatem tzw. „konfiguracyjną” interpretację art. 85 k.k. i wskazuje, że cenzurą doboru wyroków jest data chronologicznie pierwszego z wyroków, tj. – graniczny moment czasowy pozwalający na przyjęcie, że dwa lub więcej przestępstw do tego momentu pozostają w zbiegu.

W niniejszej sprawie zaistniał jeden realny zbieg przestępstw zgodnie z art. 85 k.k.

„Pierwszym chronologicznym wyrokiem” w odniesieniu do tego zbiegu był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 10 listopada 2010 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV K 1385/07, którym za czyn z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu 18 kwietnia 2007 roku wymierzono A. P. kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Przed dniem wydania tego orzeczenia A. P. popełnił również przestępstwa, za które skazano go wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 05 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 1076/10 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie od 15 lutego 2010 roku do 12 sierpnia 2010 roku na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 2 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III K 201/11 za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 22 grudnia 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 02 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1075/10 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie od 06 lutego 2007 roku do 10 kwietnia 2007 roku na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 17 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 126/14 za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie od 09 czerwca 2010 roku do 28 czerwca 2010 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 10 czerwca 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności.

W związku z tym, że we wszystkich powyższych wyrokach orzeczono wobec skazanego jednostkowe kary pozbawienia wolności zachodziły przesłanki do ich połączenia.

Wskazać przy tym należy, że sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 k.k., jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w rozumieniu art. 89 § 1 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2004 roku, sygn. akt II AKa 329/04, LEX 149994). Wobec powyższego w związku z zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności wymierzonej mu wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 10 listopada 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 1385/07 A. P. należy traktować jako osobę skazaną przedmiotowym wyrokiem na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W przedmiotowej sprawie wyroki podlegające łączeniu dotyczyły kar pozbawienia wolności w wymiarze: 2 lat (sygn. akt IV K 1385/07), 2 lat i 8 miesięcy (sygn. akt VIII K 1076/10), 1 roku (sygn. akt III K 201/11), 4 lat i 6 miesięcy (sygn. akt IV K 1075/10) oraz kar jednostkowych 2 lat i 1 roku, przy czym dwie ostatnie kary połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt III K 126/14). Z powyższych rozważań wynika, iż wymiar kary łącznej pozbawienia wolności mógłby oscylować w przedziale od 4 lat i 6 miesięcy do 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd podzielił przy tym pogląd, iż w wyroku łącznym obejmującym wyrok, w których skazanemu wymierzono karę łączną wprawdzie łączy się kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, ale ze względu na prawomocność rzeczy osądzonej granice nowej kary łącznej wyznacza także poprzednia kara łączna (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 marca 1973 roku, I KR 425/72, OSNKW 1973/7-8/96). W razie potrzeby wydania wyroku łącznego obejmującego wyroki, w których poprzednio wymierzono kary łączne, węzeł łączący te kary ulega rozwiązaniu, wskutek czego w nowym wyroku łącznym podlegają połączeniu kary orzeczone za poszczególne przestępstwa, a nie kary łączne (z tym zastrzeżeniem, że kara łączna nowo wymierzona nie może przekraczać sumy kary łącznej poprzednio orzeczonej i kary podlegającej połączeniu, a jeżeli poprzednio orzeczono więcej kar łącznych, nie może przekraczać ich sum) – por. wyrok Sądu Najwyższego z 05 lipca 1972 roku, V KRN 285/72, LEX nr 21503. Wobec powyższego oraz w związku z tym, że w wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt III K 126/14 wymierzono skazanemu karę łączną maksymalna wysokość kary łącznej możliwa do orzeczenia w niniejszej sprawie wynosiła, jak już wskazano, 12 lat i 6 miesięcy, a nie 13 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Przy wydawaniu wyroku łącznego nie należy brać ponownie pod uwagę okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszłych po wymierzeniu tych kar, a w tym zachowania skazanego w trakcie ich wykonania.

Przy wymiarze kary łącznej należy przede wszystkim brać pod uwagę względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej może zostać określony w oparciu o zasadę absorpcji w wypadkach, gdy nie jest zarysowana zbyt wyraźnie granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Zauważyć jednakże należy, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji (por. komentarz do KK Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamczyce 1998 str. 562).

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Istotny jest bowiem sposób przebiegu procesu jego resocjalizacji.

Jak wynika z opinii o skazanym sporządzonej przez Zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego w W. - S. (k. 23) zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej należy uznać za poprawne, był on wielokrotnie nagradzany, choć zdarzały się sytuacje, że karano go też dyscyplinarnie. A. P. przestrzega porządku i dyscypliny w stopniu właściwym i funkcjonuje zgodnie w grupie współosadzonych. Wobec przełożonych stara się zachowywać regulaminowo. Nie przejawia zachowań agresywnych ani nie dokonywał czynów autoagresji. Czas wolny spędza głównie w celi mieszkalnej na zajęciach własnych. Bierze udział w dostępnych formach zajęć kulturalno – oświatowych. Jest też zatrudniony w kuchni przedmiotowej jednostki penitencjarnej. Utrzymuje kontakt z konkubiną, córką oraz szwagierką. Ukończył program readaptacji społecznej w zakresie integracji rodzin oraz w zakresie kształtowania umiejętności społecznych i radzenia sobie z emocjami, a także program readaptacji społecznej z zakresu ekologii. Deklaruje krytycyzm wobec popełnionych przestępstw oraz twierdzi, że nie bierze udziału w podkulturze przestępczej.

Wynikające z powyższej opinii generalnie pozytywne wnioski na temat postawy skazanego Sąd uwzględnił na jego korzyść przy wymiarze orzeczonej kary łącznej. Sąd stanął w związku z tym na stanowisku, że zastosowanie zasady kumulacji kar stanowiłoby dolegliwość, która przekracza potrzeby resocjalizacyjne. Stąd też Sąd nie oparł swojego rozstrzygnięcia na zasadzie prostego sumowania kar.

Zważywszy na całokształt okoliczności sprawy brak jest jednak podstaw do orzekania kary łącznej w dolnej granicy wyznaczonej zasadami określonymi w art. 86 § 1 k.k. A. P. był wielokrotnie karany, w związku z czym dla zrealizowania wobec niego celów kary w zakresie prewencji indywidualnej kara wymierzona na zasadzie pełnej absorpcji ani na zasadzie asperacji w wymiarze zbliżonym do absorpcji nie byłaby wystarczająca. Nie spełniłaby bowiem celów wychowawczych ani zapobiegawczych w stosunku do skazanego, który znaczną część z przypisanych mu czynów popełnił w warunkach recydywy określonych w art. 64 § 1 k.k. Ponadto zostałaby przez ogół społeczeństwa odebrana jako nadmiernie łagodna w stosunku do charakteru oraz liczby popełnionych przezeń czynów, a tym samym nie zrealizowałaby również swoich zadań w odniesieniu do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wywołałaby natomiast przekonanie, że popełnianie przestępstw może ująć niemal bezkarnie i nie spotyka się ze sprawiedliwą reakcją karną.

Za takim stanowiskiem przemawia również charakter związku przedmiotowo – podmiotowego pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Wprawdzie wszystkie z nich godziły w to samo dobro prawne, a mianowicie mienie, przy czym większość z nich stanowiły kradzieże z włamaniem samochodów lub przedmiotów znajdujących się w takich pojazdach, a zatem zostały popełnione w podobny sposób, co świadczy o istnieniu pomiędzy nimi bliskiego związku tego rodzaju, który przemawiałby za wymierzeniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji w wymiarze zbliżonym do absorpcji, to jednak przeciwko takiemu rozstrzygnięciu przemawia fakt, że stopień społecznej szkodliwości każdego z tych występków jest podobny. Żaden z nich nie dominuje wyraźnie nad pozostałymi poziomem dokonanego przez niego bezprawia. Nie zachodzi też tożsamość osób pokrzywdzonych w wyniku przedmiotowych występków ani miejsca i czasu ich popełnienia, albowiem zostałyby one dokonane na przestrzeni 3,5 roku.

Wziąwszy pod uwagę wszystkie te argumenty oraz uwzględnivszy to, że kara łączna powinna stanowić syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy oraz swego rodzaju korektę - poprzez pryzmat oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar jednostkowych - kar zawartych w podlegających łączeniu wyrokach, Sąd uznał za właściwe orzeczenie kary łącznej w wymiarze 11 lat pozbawienia wolności. Wskazać przy tym należy, że dla wymiaru kary łącznej bez znaczenia pozostają podnoszone przez skazanego okoliczności dotyczące jego trudnej sytuacji rodzinnej, w tym choroby jego partnerki, albowiem tego typu kwestii nie uwzględnia się w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Mogą być one natomiast istotne w razie ewentualnego ubiegania się przez A. P. o przerwę w odbywaniu kary lub warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet przedmiotowej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okresy odbywania przezeń jednostkowych kar pozbawienia, a mianowicie: od 19 sierpnia 2012 roku do 13 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 1076/10 i od 13 września 2014 roku do 14 lipca 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 201/11 oraz okresy jego rzeczywistego pozbawienia wolności: w sprawie o sygn. akt IV K 1075/10 w dniach 17 i 18 maja 2010 roku, w sprawie o sygn. akt III K 126/14 w okresie od 28 czerwca 2010 roku do 30 czerwca 2010 roku oraz w sprawie o sygn. akt VIII K 1076/10 od 12 sierpnia 2010 roku do 18 marca 2011 roku.

W odniesieniu do orzeczeń Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 28 września 2000 roku w sprawie o sygn. akt II K 106/00, Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 20 maja 2005 roku w sprawie o sygn. akt V K 1731/04, Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 11 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1199/12 oraz kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 10 listopada 2010 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1385/07 brak było natomiast warunków do wydania wyroku łącznego. Przed wydaniem pierwszych trzech wyroków D. C. popełnił bowiem tylko po jednym występku (w odniesieniu do trzeciego z nich w okresie pomiędzy wydaniem tego wyroku a wyroku w sprawie o sygn. akt IV K 1385/07, przed wydaniem którego dopuścił się on przestępstw pozostających w zbiegu), natomiast za żadne ze zbiegających się przestępstw poza będącym przedmiotem postępowania w sprawie o sygn. akt IV K 1385/07 nie wymierzono skazanemu kary grzywny, dlatego też nie było innej kary, z którą grzywnę tą można by było połączyć. Wobec powyższego na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

Na podstawie zaś art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych i przejął wyłożone wydatki na rachunek Skarb Państwa, uznając, że z uwagi na przebywanie przez skazanego w areszcie śledczym i osiągnięcie

niewielkiego dochodu, przy jednoczesnym istnieniu po jego stronie obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniego dziecka i nieposiadanie przezeń majątku ich uiszczenie stanowiłoby dla niego nadmierne obciążenie.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć skazanemu wraz z pouczeniem o treści art. 444§ 2 kpk